

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Památkářská obec českokrumlovská, občanské sdružení**, se sídlem Dlouhá 30, Český Krumlov, zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, zastoupený JUDr. Františkem Smejkaem, advokátem se sídlem Klavíkova 18, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Bohemia Properties, a. s.**, se sídlem Teplická 492, Praha 9, zastoupené Mgr. Danielem Musilem, advokátem se sídlem Mezibranská 1579/4, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2006, čj. KUJCK 26492/2005-OÚPI/Kl, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 6. 2006, čj. 10 Ca 45/2006 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad Český Krumlov (stavební úřad) rozhodnutím ze dne 24. 8. 2005, čj. SÚ 2313/2005-Ně, dodatečně povolil stavbu „Parkoviště a bowling Horní Brána v Č. Krumlově včetně napojení na sítě“ a povolil také její užívání. Žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 4. 1. 2006, čj. KUJCK 26492/2005-OÚPI/Kl, částečně změnil rozhodnutí stavebního úřadu, část jeho výroku zrušil, a ve zbývajících částech odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji rozsudkem ze dne 16. 6. 2006, čj. 10 Ca 45/2006 - 55, zamítl. Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo podle krajského soudu vydáno na základě řádných podkladů, stanovisek a rozhodnutí dotčených orgánů státní správy a je v souladu s

veřejným zájmem. K tvrzenému porušení práv žalobce nedošlo, neboť ten byl účastníkem předchozího řízení před orgánem ochrany přírody a krajiny o vydání souhlasného stanoviska a následné souhlasné stanovisko ve formě vyjádření bylo vydáno poté, co byly respektovány a splněny podmínky stanovené v původním „podkladovém“ rozhodnutí. Projektová dokumentace stavby zásadním způsobem přepracována nebyla, proto orgán ochrany přírody a krajiny v řízení o dodatečném povolení stavby usoudil, že projekt předložený v řízení o dodatečném povolení stavby odpovídá podmínkám, které stanovil již v řízení o povolení stavby.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 6. 2004, čj. 10 Ca 52/2004 - 45, byla zrušena i podkladová rozhodnutí pro povolení stavby. Podle krajského soudu byla citovaným rozsudkem zrušena pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2004, čj. OREG/6249/03/Kl, kterým bylo rozhodováno o odvolání žalobce proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 3. 2003, čj. SÚ 408/2003-Ně (stavební povolení).

Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v námitce o nedostatku formy správního rozhodnutí orgánu státní památkové péče ze dne 28. 6. 2005, čj. 2181 vyj./05-JJ, které bylo vydáno ve formě vyjádření. Žalobce se domáhal účasti v řízení před orgánem státní památkové péče, které probíhalo podle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud konstatoval, že v řízení před orgánem státní památkové péče nebyly dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, proto žalobce neměl právo se tohoto řízení účastnit. Předmětem řízení před odborem památkové péče bylo vyhodnocení, zda je navrhovaná stavba z hlediska zájmů sledovaných zákonem o státní památkové péči přípustná a za jakých podmínek ji lze realizovat, tj. předmět řízení se nedotýkal ochrany přírody a krajiny ve smyslu § 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud pak uzavřel, že žalobce postavení účastníka řízení v tomto konkrétním řízení neměl.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozhodnutí krajského soudu kasační stížností opírající se o stížní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Krajský soud podle stěžovatele chybně posoudil, zda si měl stavební úřad v řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), vyžádat nový souhlas se zásahem do krajinného rázu již zhotovenou stavbou. Po původním přepracování dokumentace zamýšlené stavby na základě stanovených podmínek mělo dojít k novému projednání zásahu do krajinného rázu, kde mělo být za účasti stěžovatele ověřeno, jaké změny oproti původnímu řešení proběhly, zda byly provedeny v intencích původně formulovaných podmínek a zda nedošlo k jiným změnám, které stavebník provedl, případně zda tyto změny nepředstavují změnu zásahu do krajinného rázu města. Toto prověření a projednání nového řešení nemohlo probíhat neformálně, bez účasti dotčených osob, mezi které stěžovatel patří.

Stěžovatel dále namítl, že se krajský soud vůbec nevypořádal s „výkladovým stanoviskem“ [pozn. NSS: *usnesením*] rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. 499/2005 Sb. NSS, na které v žalobě odkázal. Krajský soud podle stěžovatele rovněž opomněl nebo nesprávně posoudil žalobní bod, jímž žalobce poukázal na skutečnost, že Městský úřad Český Krumlov jako orgán ochrany přírody a krajiny informoval Ministerstvo životního prostředí, že po přepracování projektu bude zapotřebí nového

řízení ve věci krajinného rázu, tj. že sám s takovým řešením počítal, ale poté vydal jen neformální stanovisko.

Konečně pak stěžovatel zpochybnil právní názor krajského soudu co do posouzení otázky účasti stěžovatele v podkladovém řízení před orgánem státní památkové péče. Podmínkou účasti stěžovatele v daném řízení je, že v něm může dojít k dotčení chráněných zájmů. Není přitom rozhodné, podle kterého předpisu je řízení vedeno. Zájmy stěžovatele byly dotčeny v souvislosti se zásahem do mimolesních dřevin a do krajinného rázu. Právo vyjádřit se k památkovým aspektům věci s dopady do přírody a krajiny tak lze uplatnit pouze v řízení před orgánem státní památkové péče a zákon o státní památkové péči neobsahuje žádné ustanovení, které by zužovalo okruh účastníků řízení pouze na žadatele. Na podporu své argumentace stěžovatel doložil stanovisko Ministerstva kultury ze dne 5. 6. 2006, čj. 2432/2006.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s právním názorem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Připomněl, že stěžovatel poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 6 A 97/2001 - 39 (č. 499/2005 Sb. NSS), aniž by sám podal podnět k zahájení správního řízení podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Předmětem řízení byla zcela dokončená stavba. K takové stavbě přitom již nelze vydat závazné stanovisko orgánu státní památkové péče ve formě rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení se ztotožnila se závěry krajského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel především namítl, že krajský soud chybně posoudil právní otázku povinnosti stavebního úřadu vyžádat si v řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nový souhlas se zásahem do krajinného rázu.

Nejvyšší správní soud ze soudního i správního spisu ověřil, že orgánem památkové péče (Městský úřad Český Krumlov, odbor územního rozvoje, investic a památkové péče) pro účely řízení o vydání stavebního povolení pro osobu zúčastněnou na řízení (Bohemia Properties, a. s.) vydal závazné stanovisko ze dne 26. 2. 2003 čj. 39/03/Pp-Ch, ve formě správního rozhodnutí, kterým vyslovil souhlas se stavbou při splnění podmínek specifikovaných v rozhodnutí. Ke stavbě vydal své stanovisko rovněž orgán ochrany přírody a krajiny (rozhodnutí ze dne 7. 2. 2003, ŽP-428/03 Pep), který konstatoval, že proti ní nemá námitky. Vyjádření ke stavbě podal dne 12. 2. 2003, pod čj. 472/2003/c, také Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Českých Budějovicích, který rovněž pro stavbu stanovil podmínky. Mj. tato rozhodnutí byla podkladem pro stavební

povolení, které bylo zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 21. 7. 2004, čj. 10 Ca 52/2004 - 45, pro opomenutí stěžovatele jako účastníka řízení.

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že dodatečné stavební povolení může být vydáno jen při splnění podmínek daných stavebním zákonem, tj. pouze v případě, že stavebník podá žádost o dodatečné povolení stavby, resp. dodatečné povolení změny stavby, a předloží k ní podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, čj. 1 As 46/2006 - 75, č. 1202/2007 Sb. NSS).

Rozhodnutí, stanoviska a vyjádření dotčených orgánů, která byla vydána v rámci řízení o povolení stavby, představují ve smyslu § 126 stavebního zákona tzv. podkladové stanovisko, z něhož stavební úřad vychází při výsledném rozhodnutí o povolení stavby. Stěžovatel se mohl v řízení o odstranění stavby vyjádřit k závěrům vysloveným v tomto rozhodnutí a předložit své návrhy, stanoviska, případně důkazní prostředky, osvědčující nesprávnost podkladových rozhodnutí. Stěžovatel namísto toho omezil svoji procesní aktivitu na obecné tvrzení o závažném poškození krajinného rázu a prostředí městské památkové rezervace, aniž by své námitky blíže specifikoval. Ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 18. 7. 2005 a 10. 8. 2005 blíže neuvedl (mimo procesní námitky, že rozhodnutí není pravomocné), v čem konkrétně spočívá tvrzená nesprávnost rozhodnutí orgánu ochrany přírody a krajiny. Jedním z podkladů pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby byl přípis orgánu přírody a krajiny ze dne 28. 6. 2005, čj. 2181 vyj/05-JJ, ve kterém tento orgán setrval na názoru vysloveném v závazném stanovisku o přípustnosti stavby ve stavebním řízení.

Za situace, kdy již jednou proběhlo před dotčenými orgány správní řízení ohledně předmětné stavby, není bez dalšího nutné zahajovat a provádět před těmito orgány opětovně celé správní řízení. Stěžovatel netvrdil, že se projektová dokumentace stavby, která byla předložena v řízení o dodatečném povolení stavby, odchýlila od původní dokumentace schválené ve stavebním řízení, případně že provedené změny vybočují z úprav směřujících ke splnění podmínek stanovených v původním stavebním řízení. Stěžovatel nenamítal ve vyjádřeních v průběhu řízení o odstranění stavby, stejně jako v odvolání, nic více než že podkladová rozhodnutí nejsou pravomocná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jakkoliv má stavební úřad při aplikaci § 88 odst. 1 stavebního zákona vymezený prostor pro hodnocení předložených podkladů, je současně nutné vzít v úvahu, že při shromáždění a vyhodnocení opatřených podkladů nevyšly najevo skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by provedenou stavbou mohly být ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení nebo zvláštními právními předpisy, a stavební úřad proto neměl bez dalšího důvod k zamítnutí žádosti o dodatečné stavební povolení.

Stěžovatel se mohl jako účastník řízení o dodatečném povolení stavby věcně vyjádřit ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí, ale neučinil tak. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud nepochybil. Stížná námitka tak není důvodná.

Dále stěžovatel zpochybnil posouzení žalobní námitky ohledně účasti stěžovatele v podkladovém řízení před orgánem státní památkové péče. Stanovisko orgánu státní památkové péče vydávané podle zákona o státní památkové péči patří (shodně jako výše uvedený souhlas orgánu ochrany a přírody) mezi tzv. podkladová rozhodnutí, z nichž vychází rozhodnutí konečné povahy. Stěžovatel měl v řízení o dodatečném povolení stavby právo uplatnit své námitky proti obsahu rozhodnutí státní památkové péče, což neučinil. Nejvyšší správní soud má i zde za to, že pokud správní řízení ohledně předmětné

stavby před dotčenými orgány již jednou proběhlo, není bez dalšího nutné zahajovat a provádět před jednotlivými dotčenými orgány opět celé správní řízení.

Konečně stěžovatel vytkl krajskému soudu, že se opomněl vypořádat s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. 499/2005 Sb. NSS. Stěžovateli lze přisvědčit, že toto usnesení nebylo mimo narativní části v rozsudku výslovně zmíněno. Z hlediska přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu je ovšem významné, zda se krajský soud argumentací tímto usnesením zabýval. Z rozhodnutí přitom vyplývá, že se krajský soud s touto námitkou podrobně vypořádal a konstatoval, že stěžovatel byl účastníkem předcházejícího řízení o vydání souhlasného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny. V návaznosti na to krajský soud shledal, že ke zkrácení práv stěžovatele nemohlo dojít - orgán ochrany přírody a krajiny při vydání vyjádření k dodatečnému povolení stavby uzavřel, že k zásadnímu přepracování projektu nedošlo a provedená stavba odpovídá podmínkám, které byly stanoveny již v řízení o povolení stavby. Krajský soud svůj závěr dostatečně odůvodnil a je z něj zřejmé, o jaké skutečnosti své rozhodnutí opřel a z jakých právních úvah přitom vycházel. Jeho argumentace je logická a dostatečně srozumitelná. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že odůvodnění napadeného rozsudku není zatíženo vadami, které by vedly k jeho nepřezkoumatelnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stížní námitky nejsou důvodné a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud tuto náhradu nepřiznal. Účast v řízení proti rozhodnutí vydanému správním orgánem představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy, k níž je úřad personálně i finančně ze státního rozpočtu vybavován. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu

